

mint kés a vajban.. .. 7h31-kor a már félig lehúzott roló mögé beköszöntem. Beengedtek (elnézést kértem, háromszor is, tényleg égett a képem), kártyával fizettem - ezért is kellett megvárniuk engem, mert nem zárhatták le a pénztárgépet, de két perc alatt végeztünk. Boldog új évet, kedves Gyógyszerésznő (Emese kedvesen-őszintén mosolygott rám), s még egyszer elnézést, nagyon-nagyon köszönöm – és hoztam magának egy csokor ultraibolyát! (Nevet: - *No, ezt elmondom a férjemnek is, fizikus...., féltékenykedjen csak!*)

Ha a boltban földhöz vágom a cementes-zsákot, akkor valószínűleg még mindig 'tisztálkodnunk' kellene - s nem maradtak volna barátaim a boltban sem és nem érek majdnem időben a gyógyszertárba. A felügyelő is nagyon büszke volt (tulajdonképpen joggal), hogy eredménnyel járt: s nekem segített a végén!

A baráti szálak megmaradtak, sőt talán erősödtek is? (Nagyon hálálkodtam, köszöntem.. .., úgy érzem, mintha - így, a történetek tudatában, utólag – a zsák cipelése könnyebbnek bizonyult, mint földhöz vágása! Megértettem volna végre valamit?)

Tűnődések, gondolatok rendezése:

Igaza volt az ellenőrnek? Igaza.. .., ha nem is rajtam kellett volna 'gyakorolnia'?.. .. Kedves volt a 'tanuló' pénztáros is, noha szegényt valószínűleg elmarasztalják a hibák miatt, de nem lesz nagy visszhangja, mert nem pumpáltam föl az ügyet. Talán sikerült hangsúlyoznom, hogy milyen készségesen hárította el a szakadt zacskó okozta felfordulást?.. ..

Azért az az utolsó, az az egyetlen percig tartó, tanulóvezetős geg - az '*nagyon vicces*' volt az Úrtól! Nem először csinált ilyet velem, ám ez most valóban '*csúcs volt*'.... (Még a Bibliában is le vannak írva hasonló '*mókái*', úgymint például Ábrahám hitegetése 25 évig egy fiú-utóddal, vagy Gedeon harminckétezres seregének 300 főre olvasztása.. .. - utána mondja neki: '*Na jó, menj és győzz!*' (tartalmilag ugyan helyes, nem épp szöveghű az idézet a Bírák 7. fejezetéből); és Jónással üzött tréfácskái - '*Jónást várják a hall-ban*' - ahogy a gyerekszáj mondja, egy ókori hangosbemondó szerint :), vagy a tök kiszáritása (Jónás 4, 5-6). Péter vízen-járatása és megfürdetése, stb.)

Szóval, érdemes volt szerdán végig ott lennem, tanultam valamit. *Ő már tudta*, hogy másnap vásárolni fogok(?) - persze, hogy tudta! Egy köznapi csoda? Igen, és jó '*játék*' lett belőle: talán bölcsebb is lettem tőle, nem csak öregebb? Talán...
Mindenesetre, köszönöm! Azóta nem ellenőriztek engem ott a vásárlás végén. Nagy erkölcsi siker!
(2023. május, zsgy.)

FABINY TAMÁS

MÉG EGYSZER

„Semmi, de semmi nem sikerül!”
Még egyszer kivetni a hálót.
Még egyszer egy szelíd szót szólani.
Még egyszer elindulni a másik felé.

„Semmi, de semmi nem használ!”
Még egyszer kinyújtani a kezét.
Még egyszer megértést kérni.
Még egyszer bátorítóan szólani.

„Torkig vagyok már!”
Még egyszer levelet írni.
Még egyszer a veszélyre utalni.
Még egyszer megpróbálni.

„De hát hányszor még?”
Még egyszer.

PERTU

"Tessék mondani, tegezhetlek?",
kérdzte tőlem egy csöpp kisfiú.
Megalölegezte magának a bizalmat.
Válaszomat meg sem várva,
megtalálta a megfelelő formát.

Láttam,
biztonságban érzi magát mellettem.
Korábbi félelmét már elfelejtette.
Belekapaszkodott a nadrágszáramba,
tréfából belebújt a papucsomba.

Ilyenek vagyunk mindannyian.
Ott serteperetünk az Isten közelében,
előbb úgy teszünk,
mintha véletlenül vetődünk volna oda,
majd egyre természetesebben forgolódnak
körülötte,
ám sokáig még nem merjük megszólítani.
De a világért sem tévesztenénk szem elől.

Aztán két marokra fogjuk bátorságunk,
odasomfordalunk hozzá, felnézünk rá,
alig tudjuk leplezni, hogy szívünk kalapál,
nagy levegőt veszünk,
és megszólítjuk.
Büszkék vagyunk arra, hogy tegezhetjük.

Ő pedig talán megértően mosolyog sutaságainkon